

Həsən AZƏRİ
(1975)

Su
suyu batırmır.
Külək
küləyi dağıtmır.
Torpaq
torpağı basdırmır.
Od
odu yandırmır.
Amma insan
insanı...

Xudahafizləşərkən
havada əl yelləyən kəs
sanki bir şüşəni silir.
Bəli, vidalaşarkən
ikiyə bölünür sanki dünya
görünməz bir şüşə ilə.

Anamdan soruşmuşdum:
– Dərəcəyim gülləri
necə edir ki, heç vaxt
qurumasınlar?
Demişdi ki:
– Ək –
Sevgilinin ətəyində ək.

Atamdan soruşmuşdum:
– Yaralarına nə etmişən
ki, onlardan
bir iz də qalmayıb?
Demişdi ki:
– Bağlamışam –
Sevgilimin yaylığıyla bağlamışam.

Qardaşıma dedim:
– Necə edirsən ki,
heç kəs görməyib əsla
sənin ağladığını?
Dedi ki,
səni ağladan hər şeyə
kədər demə, ad tap ona
və adıyla çağır..

Çox illər keçdi
ki, anlayım
küçədə ağlayanın
məzarlıqda ağlayandan
daha qəmli olduğunu...

İllər keçdi...
Və mən
çox küçələrdən,
çox məzarlıqlardan
keçdim.
Və anladım ki,
hətta öz evində gizlincə
ağlaya bilməyən kəs
hamıdan
daha kədərliidir..

Biz qoyun yeyirik, amma
quzuları sevirik.
Toyuq yeyirik, amma
cücələri sevirik.
Biz bir-birimizi qırıyıq, amma
uşaqları sevirik.

Səni saxlamaq istəyirdim.
İstəyirdim, ovcumda olasan.
Ovcum sıxıldıqca
daha çox əldən verdim səni.
Sən su kimi ydin...